

РЕШЕНИЕ

№ 3052

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1915** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е пода на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. В., гражданин на А., [дата на раждане] , с ЛНЧ 7000 704301, лице от мъжки пол, против Решение ВР-2/31.01.2020г. на Б. Д. - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България (ДАБ – МС), с което не е допусната последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № 14453/22.01.2010г. до производство за предоставяне на международна закрила.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по изложени правни съображения, конкретно за преценката на органа по чл.76а във връзка с чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. От фактическа страна е посочено единствено, че жалбоподателят се е позовал на писмени документи, от чието съдържание се установявало, че същият изпитвал опасения за живота и сигурността си, произтичащи от причините за отправените му предупреждения и заплахи, които документи не били ценени от административния орган, тъй като е приел, че същите са неистински. На основание последното се твърди, че органът не е разгледал и обсъдил документите, не е указал на жалбоподателя да представи допълнителни такива.

Пред съда жалбоподателят заяви, че в А. се водела война, което според него било известно на целия свят. Позова се на две писма от талибаните - едното съдържащо предупреждение, а другото заплаха според него, за които чрез преводача по делото се

установи, че са идентични с представените към неговата молба от 20.01.2020 г. до административния орган, в това число се съдържат по делото и в превод на български език на стр. 27 и стр. 29 от делото. След така изясненото за писмата, жалбоподателят изрично заяви, че няма какво друго да представи. Посочи рисковете на които бил подложен от 1 година - бил пребиван и ограбван, ако в А. било добре, нямаше да избяга, а щял да живее там. Молбата му е да остане тук, за да живее като свободен човек да живеея.

ОТВЕТНИКЪТ - Б. Д. - интервюиращ орган при ДАБ – МС, чрез юрк. Ч. оспори жалбата изцяло. Що се касае до справката за ситуацията във А. от 15.05.2020 г за общото положение в страната, заяви, че е изготвена въз основа на международни източници, в това число BBC N., Al J., T. N. Y. T., Държавният департамент на САЩ, доклад за спазване на човешките права за 2019 г. във А. от 2020 г. и Комисия за международните религиозни свободи. В ход по същество иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Изложи съображения за компетентност на издателя на решението, както и за материалната му законосъобразност. Счита, че по последваща молба е следвало да се обсъдят представените към нея писмени доказателства, а представените такива били подробно обсъдени. Позова се на справката на Дирекция „Международна дейност“ от 29.10.2019 г., която конкретно изследва въпроса за дейността за Ислямския Емират и дали изпращат заплашителни писма. Мисията на ООН за подпомагане в А. на 06.11.2018 г. публикувала специален доклад, в който казва, че примери за заплахи под форма на заплашителни писма и съобщения не се изпращат, тъй като самият Ислямски Емират е заявил, че хората, които биват заплашвани с тези писма са неграмотни и не разбират. Дори и да е съществувала подобна заплаха към 2017 г., откогато са ксерокопията на жалбоподателя, не ги е представил в оригинал нито в първото, нито в последващото административно производство. В съдебното заседание представи отново ксерокопия на тези документи.

Иска то съда да вземе предвид актуалното състояние в А. от представената пред съда справка, счита, че на са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

ПРОКУРОРЪТ - К. при СГП, представи заключение, според което оспореното по делото решението е правилно и законосъобразно.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително справка за ситуацията в А. от дата 15.05.2020г.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК служебна проверка на оспорения акт на всички основания за оспорването му по чл.146 от същия кодекс, прие от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата

Решението е връчено на 07.02.2020г., а жалбата до съда е с дата 10.02.2020г. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 7-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.84 ЗУБ.

По основателността на жалбата съдът приема следното

С обжалваното по делото Решение № ВР-2/31.01.2020г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, е разгледана молба - с рег.№ УП14453 от 22.01.2020г., преценена като последваща по смисъла на пар.1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

За този извод органът е посочил, че първата молба за международна закрила на лицето е заведена с вх.№ 1135/09.10.2018г. до ДАБ, по която е постановено Решение № УПХ 380/16.10.2018г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което молба е отхвърлена като неоснователна, а решението според органа е влязло в сила поради необжалването му. Видно от последното решение, е прието за връчено на 09.11.2018г. По този извод няма оспорване в жалбата.

Видно от разгледаната с оспореното по делото решение молба за закрила с рег.№ УП14453/22.01.2020г. на ДАБ, л.21 от делото, жалбоподателят е посочил, че е подал молба за закрила, по която има отказ. Жалбоподателят също е посочил, че са налице нови обстоятелства, свързани с неговата бежанска история и основателни опасения за живота му в А.. Разполагал с документи, които доказвали изложените от него обстоятелства в бежанската му история, тези писмени доказателства обосновавали последващата му молба по смисъла на чл.32, пар.2, буква „г“ от Директива 2013/32 на ЕС и чл. 76а ЗУБ. Като приложения към молбата са посочени писмо-заплаха от талибаните и предупредително писмо. Същите са представени на л.22и 23 към повторната молба. На л. 27 и 29 от делото са представени и писмени преводи от преводач на документите към повторната му молба.

Видно от протокол от от 21.01.2020г., жалбоподателят е уведомен че във връзка с последващата му молба за закрила, съгласно чл.76б ЗУБ, е длъжен да представи писмени доказателства за новонастъпили обстоятелства, свързани с бежанската му история. Също му е указано, че е в негов интерес да представи доказателства в оригинал. Предвид на това необосновани са твърденията в жалбата, че не са му дадени указания какво още да представи към повторната си молба за закрила. Протоколът е съставен и съответно указанията в него са дадени след подаването на повторната молба. Жалбоподателят не е депозирал в допълнение към повторната молба нито писмени изявления нито доказателства.

За компетентността на органа - Б. Д., младши експерт при ДАБ, да издаде оспореното по делото решение, е представена Заповед № РД-425/08.06.2017г., с която на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ, е определен за интервюиращ орган. В решението си органът се е позовал на задължението си по чл.76б, ал.1 ЗУБ да вземе решение с което допуска или не допуска последващата молба до производство единствено след преценка на представените писмени доказателства без да провежда интервю.

Предвид изложеното до тук, съдът приема, че оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган, не са допуснати нарушения на процесуланите правила по издаването му, като са били дадени необходимите указания на жалбоподателя по депозираната от него повторна молба, а последният е имал в пълнота възможността да обоснове твърденията си и да защити правата си, но не се е възползвал.

Видно от данните при регистрацията на жалбоподателя - л. 71 от делото, същият има завършено средно образование, указанията са му връчени на разбираем за него език и в присъствието на преводач З., които обстоятелства не будят съмнение, че е разбрал указанията по протокола. Дадените указания да представи оригинали от документите, не са изпълнени и пред съда, няма обяснение за късното им представяне и/или узнаване. Също в мотивите на оспореното решение подробно са обсъдени както от формална страна, така и по съдържание представените към последващата молба

доказателства. Необоснован е споделя доводът в жалбата, че поради извода, че достоверността на доказателствата нито може да бъде потвърдена от публични източници, нито може да бъде проверена, същите не са обсъдени. Въпрос по същество и материалната законосъобразност на оспореното решение, е доколко този извод на органа е правилен.

По материалната законосъобразност на оспореното по делото решение, съответно по основателността по същество на жалбата, съдът намира следното:

За да приеме, че повторната молба за закрила не следва да бъде допусната до производство, в оспореното по делото Решение № ВР-2/31.01.2020г., интервюиращият орган е изложил по същество довод, че реално не са представени нови писмени доказателства от съществено значение за личното положение на М. В. или относно държавата му на произход. Този извод органът е формирал въз основа на анализ на предоставените писмени доказателства. Установявало се от кръглите печати, че печатите са оставили идентичен белег и на двете повърхности, което будело съмнение относно автентичността на писмата, изхождайки от презумпцията, че поставен мокър печат върху две различни бланки би оставил два различни белега върху съответните повърхности. Липсвали оригинали на писмата. Видно от съдържанието на писмата – превода, жалбоподателят бил обвиняван от талибаните, че е агент и предавал информация на властите за техните действия, както и, че двама от техните командири били убити вследствие на неговите действия и искали от бащата му да го предаде на талибаните, в противен случай ще пострада цялото му семейство. Органът е обсъдил и датите на двата документа – януари и май 2017г., по което време все още нямало взето решение по молбата на афганистанския гражданин за предоставяне на международна закрила и се предполага, че е имал реалната възможност да представи или да спомене за наличието на тези писма пред длъжностните лица на ДАБ за изясняване на причините, довели до напускането на страната му по произход. Доказателствата не били представени в оригинал и останал неизяснен начинът, на издаване и придобиване на съответните документи. Съдържанието на писмата не следвало да се кредитира и не убеждавали органа, че афганистанският гражданин не е бил наясно с наличието им, предвид, че по време е напуснал А. след датите, посочени в писмата. Що се касае до бланките, на които са издадени, органът е посочил, че са издадени на бланка на Ц. военна комисия на провинция Л., орган на Ислямско емирство А., на тази комисия са и печатите.

На следващо място органът е взел предвид информация от „Мисията на ООН за подпомагане на А. (UNAMA)“, изнесена в специален доклад парламентарните избори през 2018г. в А. и данните за т.н. „нощни писма“, съдържащи заплахи от талибаните, а последните чрез свой говорител заявили, че са прекратили тази практика. Също са посочени данни за провинциите, в които е била разпространена практиката за тези писма - провинции, различни от Кабул, където жалбоподателят е живял преди да напусне страната си по произход.

Органът е посочил също, че на проведеното интервю на 10.10.2018г. жалбоподателят е твърдял, че и към онзи момент, семейството му продължавало да пребивава в К. и не срещали проблеми с талибаните, не мислили да се преместят да живеят на друго място, защото не се страхували за живота си от страна на талибаните и никой член на неговото семейство не е правил опити да напусне А..

Посочените изводи на административния орган следва да бъдат изцяло споделени. Видно от представените по делото справки за ситуацията в А., конкретно справка от

29.10.2019г., която конкретно засяга въпроса с заплашителните писма от талибаните, представените копия към повторнат амолба за закрила на жалбоподателя, действително без каквито и да са други данни за достоверността им, следва да се приемат за фалшификати. Това следва от данните, представени от самите талибани, от цитирани изявления на лице , което съставя такива писма срещу заплащане, както и от лице, което е ползвало фалшиво писмо в Италия, самите талибани заявили, че повечето от заплашителните писма са фалшификати, а тази практика е прекратена.

Следователно, от публични източници не може да бъде потвърдена достоверността на представените към повторната молба две писма, нито са налице данни, касаещи личното положение които да обосноват друго, предвид заявеното на интервюто от жалбоподателя, че никой от членовете на семейството му не е заплашван в К..

П. поради това са изводите в оспореното решение, че представените заплашителни писма като частен документ и съмненията относно бланките и печатите, поставени на писмата, са създадени специално за нуждите на административното производство, а достоверността им е непроверима.

По отношение на приетото от органа, че подаването на процесната последваща молба при тези обстоятелства съставлява злоупотреба с право от страна на жалбоподателя, също следва да бъде споделено. Това е така, доколкото жалбоподателят във всички производства по ЗУБ е задължен да изложи вярно данни за личното си положение и ситуацията в страната му по произход и да представи документите , с които разполага, а в случай, че не може да подкрепи конкретни елементи, относими към предоставянето на международна закрила, чуждият гражданин е следвало да даде задоволителни обяснения за невъзможността, евентуално пропуските си да наведе тези елементи и/или да представи доказателства за тях. Такива обяснения не само не са дадени, но и не могат да се изведат от направените твърдения от жалбоподателя нито по време на първото производство, нито от последващата му молба за закрила, предвид подробно обсъденото ѝ съдържание по-горе. Действително, както е посочено в оспореното решение, в производството по първата молба за закрила, жалбоподателят не е споменал за отправени заплахи към него или към член на семейството му.

По извода на рогана, че доводите в последващата молба били анализирани при първото производство. Видно от мотивите на Решение № УПХ 380/16.10.2018г., жалбоподателят е живял в околностите на [населено място] - област К., [община], [населено място]. напуснал страната си залради общото положение на несигурност. По отношение на талибаните е заявил, че преди година талибаните като видяли, че има книги на английски език го попитали, дали ще става преводач, като изрично е подчертал, че нищо лошо не са му сторили, но след това звъннали по телефона и му казали да спре да учи, а баща му го посъветвал да напусне страната си. Имал за цел да достигне до Франция, и ако получи закрила, да учи и работи в тази страна. Не е членувал в политическа партия или организация, не е имал никакви проблеми с официалните власти, не е бил арестуван или заплашван, нито проблеми във връзка с етническата си и религиозната си принадлежност. Правното му положение е определено като икономически мигрант по Глава II, пар. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.формиран е извод, че заявените от него обстоятелства не са правнозначими за предоставянето на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ. След обсъждане на ситуацията в страната му по произход е прието, че ако се завърне, би могъл да води нормален начин на живот, както и, че не

е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства или заплахи, обуславящи закрила по чл. 9, ал.1 ЗУБ

Следователно, правилно в оспореното решение органът е взел предвид, че последващата молба не се основава на никакви нови обстоятелства от значение за личното положение или държавата по произход на жалбоподателя, които да не са взети предвид при разглеждането на първата молба за закрила, предвид обсъденото за мотивите на решението от 16.10.2018г., с което първата молба е отхвърлена.

Също правилно органът е приел, че към разгледаната молба за закрила с обжалваното решение е приложимо предвиденото по чл.76а от ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4 от същия закон. Последната разпоредба предвижда, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

От посочената правна уредба следва, че за да прецени, дали обстоятелствата, на които е извършено позоваване в последващата молба за международна закрила са нови, органът следва вземе предвид обстоятелствата, на които се основава първата молба. На второ място, следва да бъде извършена преценка дали тези нови обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

За ситуацията в А. е приобщена справка с рег. № МД-592/29.10.2019г., актуална такава справка е приета и пред съда - с рег. № МД -264/15.05.2020г. , и двете изготвени от Дирекция Международна дейност при ДАБ. Не са налице основания по чл.8, или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила, които могат да бъдат изведени от основанията, изтъкнати в последващата молба, в това число и от съдържанието на писмените доказателства, чиято достоверност действително е под въпрос, дори и да бъдат ценени като такива. Както се посочи по-горе, пред съда жалбоподателят предостави ксерокопия на писмата, представени към повторната молба, за които чрез преводача се установи, че се съдържат по делото, именно приложени към последващата му молба и в превод на български език. Доводите в жалбата са основани на твърдения за преследване от недържаван агент, за който има публична информация, че е упражнявал подобни заплахи, съдържащи се в представените ксерокопия, но на по-късен етап от датите на писмата - през 2018г. Правилно в оспореното решение органът се е позовал на задължението си по чл.76б, ал.1 ЗУБ да вземе решение с което допуска или не допуска последващата молба до производство единствено след преценка на представените писмени доказателства без да провежда интервю.

Представените доказателства към процесната последваща молба, които не могат да бъдат ценени поради данните за недостоверността им, не могат да се считат за нови по смисъла на чл.32, пар.2, буква „г“ от Директива 2013/32. В заключение, правилен е изводът, че към повторната молба за закрила не са представени доказателства, обуславящи допускането ѝ до производство, доколкото за представените такива не може да се направи извод, че имат каквато и да е връзка с действителността. Принципът за неотблъскване по

чл.4, ал.3 от ЗУБ е спазен в конкретния случай, не е приложим принципа по чл.75, ал.2 от ЗУБ – при съмнение в полза на молителя. Поради противоречие с бежанската история, заявена интервюто по производството по първата молба, не следва да бъдат кредитирани твърденията за заплахи от талибаните на различни от първоначално заявените основания, в това число и предвид датата на писмата, представени към последващата молба.

В заключение, жалбата е неоснователна, не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение, с оглед на което съдът следва да отхвърли жалбата.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В., гражданин на А., [дата на раждане] , с ЛНЧ 7000 704301, лице от мъжки пол, против Решение ВР-2/31.01.2020г. на Б. Д. - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България.

Решението е окончателно.

Съдия: